

Retsreformen.

—o—

Det vidunderlige er virkelig sket, at Forslaget til Lov om Rettens Pleje har passeret begge Ting, uden at der fra noget af de politiske Partier har hævet sig en Røst imod, at der næsten over alt i Loven med Hensyn til Adgangen til Embeder og Hverv er anvendt Udtryk, *som udelukker Kvinden fra at melde sig som Ansøger*. Ligesaa sikkert som, at i den gamle Grundlov — der jo forøvrigt endnu fungerer i bedste Velvære. — Ordet »Mand« satte en uoverstigelig Bom for Kvinders Deltagelse i det politiske Liv, ligesaa sikkert vil Ordet »Mand«, overalt hvor det forekommer i den nye Lov om Rettens Pleje, gøre det umuligt for selv den mest kvalificerede Kvinde at beklæde Dommerens Embede ved nogen af vore Retter, ligesom ogsaa at beklæde en hel Række andre Embeder og Hverv. Der maa en Ændring til, og vi vil haabe, at den lader sig indføre i Loven som en ren sproglig Ændring, inden Reformen om 3 Aar træder i Kraft.

Havde man ikke, takket være de evige Partikævleryer, fundet sig nødsaget til det usædvanlige, i Historien vistnok enestaaende Skridt, at udsætte den nye Grundlovs Ikrafttræden, hvorved Kvinderne er blevne hindrede i at protestere mod de ovennævnte flagrante Brud paa Principet om

Mænds og Kvinders fulde Ligestilling, da havde Forslaget til den nye Retsreform sikkert ikke passeret Tingene, uden at de kvindelige Folkerepræsentanter havde forlangt alle Skel i Forslaget mellem Mand og Kvinde slettet. Saaledes blev det ikke, desværre; vi har, afspærrede fra vor grundlovsmæssige Ret, maattet overlade et saa indgribende Spørgsmaal som Retsreformen til Mændene alene, stolende paa deres Loyalitet overfor de udelukkede kvindelige Medborgere og forladende os paa Partiernes Programløfter. Vi sætter derfor fuldt og fast vor Lid til, at man vil imødekomme det Andragende Dansk Kvindesamfund efter Lovens Stadfæstelse indsender om at faa de i Loven anvendte, forældede Udtryk ændrede saaledes, at vi har Haab om i en ikke altfor fjern Fremtid at se en dygtig kvindelig Jurist paa et af Landets Dommerstæder.

Det forekommer os, at adskillige af vore mandlige Domme-re under det gamle System har lagt en saadan Mangel paa Menneskekundskab, psykologisk Finfølelse og Beherskelse for Dagen, at der ikke er den fjerneste Grund til at gøre Dommerhvervet til et mandligt Monopol.

Silkeblusen.

—o—

Jeg havde faaet Indbydelse til en Familiefest — noget der ikke var hændt mig i mange Aar — og maatte i den Anledning have en ny fin Silkebluse. Den kostede mange Penge — 30 Kr., det er en stor Sum for en fattig Lærerinde i disse Tider, og jeg var egentlig lidt beklemt om Hjertet ved at have givet saa mange Penge ud til Pynt. Men Blusen var nydelig og fint forarbejdet med en Mængde smaa Knaapper og Knaphuller, Rynker og Indlæg. Fiks og fin var den.

„Det er et stort Arbejde, der er gjort paa saadan en Bluse,“ sagde jeg til Direkticen paa Systuen, der prøvede den paa mig. „Det er naturligvis derfor, at den er saa dyr.“ „Ja,“ svarede hun, „men det er ikke dem, der syer Bluserne, som faar Pengene. Saa-dan en Bluse faar man kun 1,50 Kr. for at sy dér, hvor de forarbejdes.“

Halvanden Krone! — Jeg syntes pludselig, at jeg tabte al Glæde ved den pæne Bluse. Halvanden Krone! Men det er jo blodigt, forfærdeligt!

Og nu fulgte en Beskrivelse af de stakkels Blusesyerskers Kaar. Ni Bluser skulde de sy om Dagen for at tjene ca. 13 Kr. om Ugen, og de unge Piger, der havde lært paa en ordentlig Systue og var vant til at gøre Arbejdet godt, kunde slet ikke komme af Sted med at lave saadant Hastværksarbejde, som der forlangtes.

„Men kan der da ikke gøres noget

»Mor« eller »Molok«.

Et Eventyr.

—o—

Jeg sidder dybt inde i den store, stille Skov, hvor Larmen fra den lidende og stridende Menneskeslæggt ikke kan naa hen. Det tætte Bladhang skjuler Himmelen, der luer i Skæret fra de brændende Landsbyer og de springende Granater. Her er ganske tyst, Smaafuglenes Sang er forstummet.

Er Luftens vingede Sangere døde, eller er de blot skræmte bort, nu da Menneskenes Ondskab har taget deres rene Rige i Besiddelse. Og i de høje Kroner hviler intet mægtigt Vingepar ud efter en stolt Morgenflugt, nej, de kredser langt borte, der, hvor uskyldigt Blod raaber mod Himlen.

Jeg er gaaet herind i den store, dybe Stilhed for at glemme. Ak, jeg huskede ikke, at Tankerne, de tunge Tanker, dem kunde jeg dog ikke lægge fra mig ved Indgangen til Skoven. Saa maa jeg da tumle videre med det nagende Spørgsmaal, som tvinger sig ind over mig ved Dag og ved Nat: Fædreland! hvad er du? Er du en Mor, eller er du en Molok, i hvis gabende Ildsvælg al Ungdommen skal ofres, mens dens reneste Blod stænkes paa din glødende Rist?

Jeg sidder med Ansigtet skjult i Hænderne; da pludselig ligesom føler jeg et Lysskær omkring mig. Jeg hæver Hovedet, foran mig staar den straalende Fe, der udsendes med Personlighedens Gave til Mennesker og Folkeslag.

»Fædrelandet er en Mor, jeg ved det,« siger hun, og hun sætter sig ved Siden af mig og fortæller: Det var i

Tidernes Morgen, Gud Herren vilde skifte Arven mellem de Børn, han i sin store Livets Kærlighed vilde sende ud over den skønne Jord.

Han havde netop kaldt dem frem, alle de herlige Lande; de stolte, mørke Klippelande og de smilende Øer var stegne op af det friske blaa Hav. Bjergene havde han budt at vige til Side og give Plads for store, dybe Skove, for yppige Sletter og blomsterfyldte Dale med blanke, nynnende Floder. Dem alle havde han skænket Modernavnet og lovet dem, at af deres aldrig trættede Moderskød skulde Millioners Millioner stige frem til Fryd ved Livet. — Jeg husker især en lille ung Mor, saa spæd og fin, lige dukket op af Havet; de grønne Havblomster slyngede sig endnu om hendes guldgule Lokker, og store Dråber hang som straalende Diamanter i de lange, lyse Vip-